

CIDO

Učenje, učenje, učenje

Spletkarski um

Kopno na vidiku

»Trenutno imam kar osem otročickov«

*Kako je živel pišče, ki je zdaj na
mojem krožniku?*

*Ali vidiš Mummin balon in
ljudi z belimi kapami pred drevesom?*

Novinarsko potvorjeno

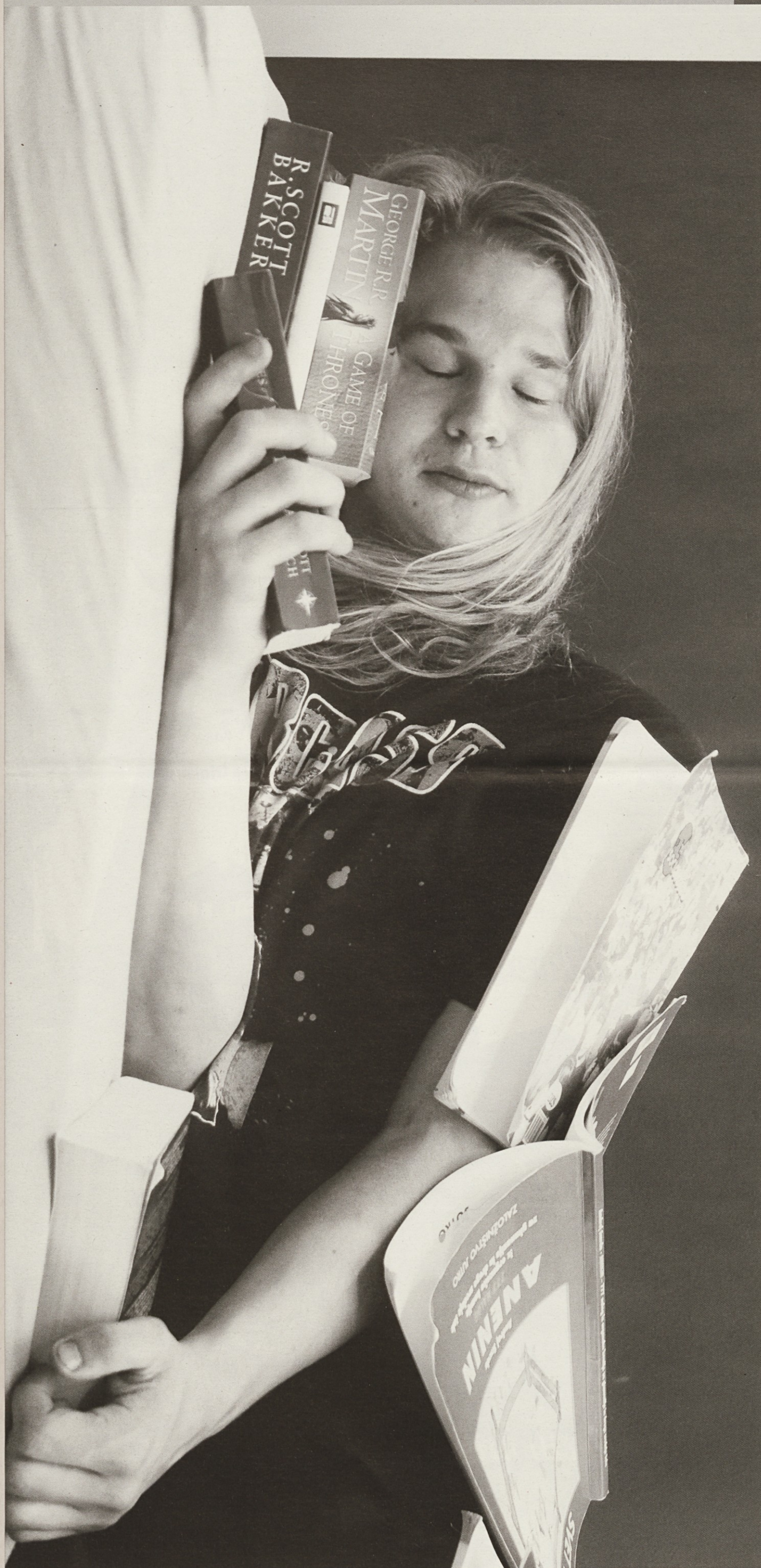
Po Portu po portovec pa pičimo!

Ste že slišali za Modrega konja?

Naš planet

Od pomanjkanja energije do grizočih miši

Filmske misli

Učenje, učenje, učenje

Vem, vem – testi, matura, izpiti ... Ko je zunaj najlepše, ko se nam najmanj da in se dogaja toliko zanimivega.

V tolažbo lahko zapišem samo, da bo hitro minilo, saj nam poletje že močno trka na vrata.

Ta mu bomo lahko z veseljem in na široko odprli, ko bo vse delo za nami, in tako z mirno vestjo uživali dopuste, potovanje, počitnice in vse druge poletne radosti.

Kajti počitek je najslajši takrat, ko veš, da si nekaj dobrega in koristnega opravil.

Zato zberite še malo energije, preberite kako vrstico več, se učite pol ure dlje, na račun zdajšnjega odpovedovanja bo poznejši užitek še toliko večji.

Za sprostitev med učenjem pa vam naj služi tudi Cidopis, ki je pred vami.

Pa veliko uspeha!

Polona Ambrožič

Biblioterapevtsko pero o knjigi Čarovnikov vajenec

Spletkarski um

»Norec, ki vztraja pri svoji norosti, bo postal moder.« William Blake

Zakaj bi morala biti norost svoboda? Ali ni samo beg pred ravno nasprotnim, pred diktaturo misli? Tako kot je diktatura sabotaža uma, je tudi norost sabotaža uma, ujetega v diktaturi. Kje je izhod? Preprosto ne morem več! Zato pobegnem v norost, ki rodi radikalne ideje – na primer beg v Tibet in iskanje guruja, ki bi me osvobodil kletke zahodnjaškega divjanja in družbenih pričakovanj. Nočem več hoditi v službo, kjer me šef nadzira in kritizira, nočem biti v družbi z ljudmi, ki govorijo o meni za mojim hrbtom, nočem plačevati nesramno visokih položnic, nočem, nočem, nočem ... Hočem nekoga, ki me bo osvobodil, rad bi, da se rešim ujetosti, rad bi bil svoboden, neodvisen, razsvetljen ... Hočem guruja!

Evald Flisar se je odločil oditi v Tibet in takšnega guruja tudi poiskati. Našel ga je Jogananda, ga popeljal na romanje v gore in mu nastavljal preizkušnje za osebnostno rast. Na večmesečnem potovanju je glavni junak prvoosebne pripovedi fizično, psihično in duhovno padal, vstajal, znova padal in vstajal. Da je lahko oživel.

Piše: Maruška Samobor Gerl

»Kolikor bolj sem izgubljal oporo, toliko bolj sem odkrival, da sem pajek, ki je napletel samega sebe. Potreboval sem zagotovilo, da so tla pod menoj brezkončna in da ne morem pasti čez rob. Vsakokrat, ko sem občutil, da mi drsi, sem razširil tla, dogradil podaljšek, in tako v začaranem krogu naprej.

Jogananda je rekel, da se je samoprevara začela z nevednostjo o tem, kar je. Nič je. Tega nisem vedel. Zato sem votlost skušal napolniti s formo. Zavoljo nevednosti o naravi sveta sem začel oblikovati pojme in sestavljati strukture. Ker pa je nič (odsotnost mene kot fiksne enote) prazen prostor, sem lahko oblike ustvarjal samo z zamrzovanjem svojih izkušenj prostora. Zaradi strahu pred ničem, sem ustvarjal držaje, ki bi se jih lahko oprijel; svetilnike, po katerih bi se lahko orientiral. Projekcije so mi dajale občutek, da sem, in ta se je potrjeval z ustvarjanjem novih projekcij.

Iz tega procesa se je rojeval moj "jaz", moj ego,

absolutni vladar dežele, ki je moja izkušnja. Uveljavil je tri strateške prijeme: ravnodušnost, lakomnost in agresivnost. Organiziral je obveščevalno službo čutnih zaznav, ki mu je bil za hipom sporočala, kaj se dogaja. Tako je imel pregled nad dogodki in stanji. Strategija ravnodušnosti je bila pasivna. Manifestirala se je v sposobnosti, da zapiram oči pred neprijetnimi dejstvi, pred vsem, kar bi me lahko ranilo, prebudilo, spodneslo. To je bila strategija lažne noči, lažne moškosti, lažnega obvladovanja razmer.

Lakomnost je izvirala iz strahu pred revščino, iz strahu pred pomanjkanjem stvari, ki bi mi dajale občutek, da sem živ in uspešen in samostojen. Ta strategija se je manifestirala v slepem požiranju in kopičenju izkušenj, podatkov, doživetij in razumevanja; v blazanju po vsem, čeprav ni bilo potrebno. Za slabe čase. V strahu pred razsebljenjem sem si kopičil skladovalnice materialne in duhovne (predvsem duhovne) brane, iluzorno podlago svoje gotovosti. Ta rezervna skladišča pa se mi niso nikoli zdeli zadosna. Hotel sem več. Hotel sem absolutno

gotovost, da ne bom nag in lačen, da bom razumel in doživel svet v maksimalni meri.

Proces, s katerim je moj vladar, moj ego, branil ozemlje, je bil nagonski. Bil pa je tako zapleten in širok, da je ego za svoje obrambne sile potreboval generalni štab. Potreboval je sposobnost razlikovanja med stvarmi po imenih. Rodil se je intelekt. Ta je postal nekakšna tajna policija krutih fanatikov, vdana vladarju/egu do smrti, nekakšna država v državi, obenem inkvizicija in dubovna sila. Njeni miselni bataljoni so bili ves čas v stanju bojne pripravljenosti: vse zarote so zatrli že v kali.

Um je lahko naš najhujši sovražnik ali pa naš zaveznik. Dokler ga ne spoznamo v vlogi sovražnika, ga ne moremo imeti za zaveznika. Potrebujemo uvid, da pletemo mrežo sabotaže pred lastno dušo. Sabotaža, ki služi potrjevanju uma, da lahko dominira duši, jo ujame v mrežo in nas prikrajša za svobodo. Nekateri za to potrebujejo pot v Tibet in druge kraje, nekateri psihoterapijo,

nekateri dobre knjige, nekateri filozofijo in znanost. Kdor si ne zaželi svobode, tega tudi ne more doseči. Kdor je svoboden, pozna odrešujoč občutek in razbremenjenost vseh miselnih predstav, pozna občutek svobodnega vdiha zraka in pozna užitek. Kdor je osvobojen, je takšen povsod, kamor pride, in v vsakem trenutku, saj je ta edino, kar obstaja, ima moč sprememb, poseganja, uživanja in rasti. Tak se lahko radosti, živi igranje in ljubi. Kdor pogleda skozi mrežo in vidi, kaj je za njo in kaj jo plete, postane svoboden. Vendar pajka ne gre ubiti, pajek plete, napleta, ker je to njegov nagon, smisel obstoja. Lahko ga mirno opazujemo, kako ustvarja, z zanimanjem opazujemo njegovo početje, mu to dovolimo, saj vemo, da je zgolj mreža, ki jo plete pajek ... Potrebujemo norost, da spoznamo modrost.

Esejistični kotiček

Naš planet

Piše: Uroš Sitar

Povsem laičen pogled nam pove, da se z našim podnebjem nekaj dogaja. Zime so iz leta v leto milejše, poletja vedno bolj vroča, spremljajo jih ujme, ki jih nihče ne pomni. Znanstveniki pa so si enotni, da je vse skupaj povezano z globalnim segrevanjem, ki je posledica nepremišljenega ravnanja ljudi. Seveda lahko razmišljanje začnemo pri vsakem izmed nas. Prav vsak človek je deloma odgovoren za onesnaževanje, posledično tudi za doprinos h globalnemu segrevanju. Ko opazujemo skupine, ki so na primer povezane zaradi zaposlitve v nekem industrijskem podjetju, po državah in kontinentih, lahko kaj kmalu ugotovimo, da so prispevki k onesnaženosti in globalnemu segrevanju po svetu vendarle različni. Na eni strani se v nekaterih predelih pojavljajo predvsem vprašanja pretirane industrializacije, velike porabe energije in izpustov odpadnih plinov v ozračje, medtem ko se drugod, zlasti v nerazvitih državah, ubadajo s pretirano rastjo prebivalstva, kar seveda pomeni tudi pomanjkanje življenjskega prostora, še večje poseganje v naravo in podobno. Vemo za številne nevarnosti, ki jih lahko povzroči globalno segrevanje, a se zdi, da večine to prav nič ne skrbi. Nekateri nas neposredno zadevajo, druge ne. A če dobro razmislimo, vidimo, da nobena sprememba, ki je posledica globalnega segrevanja, ni ravno nedolžna oziroma bo najverjetneje postala še intenzivnejša. Al Gore, človek, ki že več let opozarja na grozote, ki prežijo na nas, če se ne bomo zbudili in končno začeli reševati narave, je našo miselnost odlično prikazal s številnimi primeri. Med drugim je človeka primerjal z žabo, ki jo vržeš v vročo vodo in bo takoj skočila ven, ker bo zaznala nevarnost. Če pa jo vržeš v vodo, ki jo počasi segrevaš, bo sedela v njej, saj ne bo zaznala grožnje. V resnici smo ljudje prav takšni. Ko smo bili priče orkanom, ujmam in katastrofam po svetu, smo se hitro odzvali in poskušali rešiti, kar se rešiti da, ne nazadnje tudi svoja življenja. Medtem ko spremljamo

počasno, a vztrajno segrevanje ozračja, pa nihče ne stori ničesar. Zdi se, da prebivalce skrbi le onesnaževanje, ki škodi kapitalu in industriji. Šele v zadnjih letih smo se tudi zares začeli zavedati, kako izjemno ozko je naše gledanje. Nihče se noče ravno z veseljem odpovedati dodatnim zaslužkom, ki jih pridobi tudi za ceno onesnaževanja narave, vendar pa je ta v zadnjem času z raznimi nesrečami že večkrat naredila svojo bilanco ter tako terjala svoj davek.

ob tem, zaslužnili še sebe. Ljudje trošimo vedno več, poskušamo živeti bolj in bolj lagodno, se ob tem izgovarjamo na razmere, v katerih živimo, vendar pa je hkrati napočil trenutek, ko nas je narava že začela glasno opozarjati, da ne moremo večno posegati vanjo. Če nas že to dejstvo ne predrami dovolj, bi nas morala vsaj misel, da imamo naš življenjski prostor samo v najemu in da nam ne bi smelo biti vseeno, kakšno dediščino bomo zapustili zanamcem.

FOTO: ANDREJ LAMUT

Živimo v dobi neverjetnega napredka, vendar pozabljamo, da smo ob nešteti možnostih, ki se nam danes ponujajo

Intervju: Mia Paavonen

»Trenutno imam kar osem otročičkov«

Metropolia – University of Applied Sciences v Helsinkih vsako leto gosti skupino študentov Erasmusa, ki lahko za semester ali dva izkusijo, kako je biti del finskega izobraževalnega sistema. Začetek je vedno najtežji. Mia Paavonen, 22-letna študentka na oddelku za film in televizijo, je tista, ki jim kot tutorica pomaga čez prve kulturne, jezikovne in študijske ovire.

Piše: Živa Rokavec

Foto: Domači arhiv Mie Paavonen

To je tvoj tretji semester tutorke za študente Erasmusa. Kakšne so tvoje obveznosti?

Moja naloga je, da vzpostavim stik s študenti, preden prispejo, in jim svetujem, kaj naj prinesejo s seboj, katerih papirjev ne smejo pozabiti in podobno. Potem jih pričakam na letališču in odpeljem do stanovanja. Naslednji dan jim pomagam pri izpolnjevanju obrazcev, vpisu na fakulteto, pri prijavi na magistratu in jih orientacijsko peljem po Helsinkih. S tem se moja uradna naloga konča. Žaželeno je še, da jih obveščam o dogodkih, ki jih organizira študentska organizacija METKA. Vendar sama poskušam z njimi preživeti tudi nekaj prostega časa, jih bolje spoznati, se spoprijateljiti z njimi in jim čim bolj približati »the finnish way of life« (finski način življenja).

Na primer?

Prejšnji semester smo skupaj odšli za en dan v Stockholm, ta semester smo najeli majhno kočico ob jezeru blizu mojega rojstnega kraja, kjer bomo preživeli vikend v pravem finskem vzdušju. Savna, jezero in klobasice.

Verjamem, da je na naši fakulteti študentom Erasmusa mogoče težko vzpostaviti stik s finskimi študenti, saj so predavanja večinoma ločena, Finci pa povrh ne veljamo za ravno odprti narod. Zato smo tutorji včasih edina vez s finsko kulturo.

Zakaj si se odločila za to delo?

Lani sem tudi sama prek Erasmusa za en semester odpotovala na Poljsko v Varšavo. Bilo je res enkratno, ampak izkušnja ne bi nikoli potekala tako gladko, če ne bi imela odlične tutorke, ki mi je ves čas pomagala. Takrat sem se odločila, da ko pridem domov, tudi sama postanem tutorica. Tako najlažje pridobiš izkušnje in spoznaš študente z vsega sveta.

Po kakšnih kriterijih se odločijo, kdo je primeren za tutorja?

Ne vem, kako so se na koncu odločili. Vem le, da so bili vpisni pogoji, da si študent višjega letnika in da si že bil na izmenjavi v tujini.

Delo zagotovo opravljaš dobro, saj je Tuomas Korkalainen, predsednik študentske organizacije METKA International, rekel, da si super tutorica.

Trenutno imam kar osem otročičkov, kot jih sama kličem. Prihajajo iz Italije, Slovenije, Namibije, Češke in Portugalske. Na našem oddelku to pomeni eno tretjino vseh študentov Erasmusa, kar ni malo. Ker imam največ varovancev, me na faksu kličejo kar super tutorica. In verjemite, pri toliko otrocih bi včasih res potrebovala posebne moči.

Takšno delo zagotovo vzame veliko prostega časa. Kako ga usklajuješ s šolo?

Šolo sem praktično končala, čaka me le še diplomska naloga. Ker že delam, poskušam s svojimi varovanci, oh, to se ne sliši domače, s svojimi otročički početi kaj med

vikendom. Skupaj gremo ven ali se dobimo kar na fakulteti in gremo na kosilo ali kavo, če za več ni časa. Vse se da, sploh če želiš najti čas za prijetne stvari.

Ali prek študentov spoznaš tudi katere finske stereotipe ali neobičajne navade?

Seveda. To je odlična priložnost, da svoj vsakdanjik vidiš skozi druge oči. Nekaj, kar je nam popolnoma normalno in običajno, je lahko za drugega izjemno bizarno. Primer: odmor za kosilo imamo že ob 12h. Tega nekateri nikakor niso mogli razumeti, meni pa se je zdelo tako nesmiselno, da bi na kosilo čakala do dveh, ko pa sem takrat že lahko doma.

Katera izkušnja se ti je najbolj vtisnila v spomin?

Uh, težko bi se odločila le za eno. Vedno je zabavno, ko se študenti preizkušajo v finščini. Naučim jih naših kletvic in oni mene svojih. Ali pa ko poskušajo nenavadne finske alkoholne zvarke. Smešno je bilo tudi, ko sem Namibijcem poskušala razložiti, kako pridejo do pisarne za podpis stanovanjske pogodbe. Vsaka izkušnja je nepozabna.

Na prepihu

Kako je živelo pišče, ki je zdaj na mojem krožniku?

Piše: Barbara Ferčič

Pred kakšnim mesecem dni sem na nacionalki zasledila francoski dokumentarec (oziroma prvi del od ne vem več kolikih), ki je govoril o podnebnih spremembah, kako ljudje grozovito spreminjamo svet, ga smetimo in se skratka do vseh rastlinskih in živalskih vrst vedemo izjemno arogantno, superiorno in kar je še takšnih sočnih besed.

Kar me je posebno pritegnilo, je bilo to, da ni skoparil z alarmantnimi opozorili in grozljivimi posnetki. Poleg teh je predstavil še primere rešitev in ljudi, ki so se jih požrtvovalno lotili ter dokazali, da se da, da je pot (do vsaj delne omilitve škode).

Ljudje so začeli ponekod množično obdelovati zeljo zaradi lakote, a so prav ti zdaj znova lačni ravno zaradi tega.

Zemlja je že marsikje jalova zaradi pretiranega izkoriščanja in izsekavanja gozdov. Da ne izgubljam besed o kruti usodi amazonskega megagozda (oziroma ne, če govoriš o tem, nikoli ne izgubljaš besed, ljudem je treba nenehno ponavljati, da se jih kaj prime!), pljuča našega planetka so že pošteno načeta – le kam bomo dali ves ta CO₂? Podobne žalostne primere bi lahko naštevale v nedogled.

Posebno me je pretresla zgodba živali. Ja, dragi bralec, usoda telička, s katerega medaljončki in naravni omaki se prav zdaj mastiš. Ne, ne bom zvenela kot milijon vegetarijancev, ki ne vedo, zakaj so to postali, ampak se bom dotaknila mesne industrije. Tiste množične, ki je posledica megatrgovin, supermarketov, mestnih ljudi in ne nazadnje hitre prehrane raznih McDonaldov in podobnih svinjarij. Prijateljica je enkrat dejala, da ne bi mogla doma rediti živali, češ da se nanje preveč naveže in jih ne bi mogla pokončati in pojesti. Da potrebuje razosebljeno meso, so bile njene besede. Takrat, preden sem videla dokumentarec, sem ji pritrdila. Le kako lahko ženska odseka glavo kokoši in jo tik pred kosilom oskubi, sem se spraševala še pred kratkim, ko sem vohunsko oprezala za sosedo pri babici. Čeprav sem se zavedala, da je imela ta kokoš neprimerno boljše življenje kot piščanček, ki se skriva tam nekje v medaljončkih na mojem krožniku.

Krave, katerih življenjski prostor je omejen na slab kvadratni meter v ogradi, pitajo s krmo, za katero sploh ne vemo, kaj vse vsebuje. Nič kaj prijaznega za naše telo in zdravje, verjemite, važno je le, da je čim prej nared za zakol. Kaj pa prašiči? Uh, njim je šele lep! Na 0,66 kvadratnega metra preživijo kratko življenje. Samice sploh niso v stiku s svojimi mladiči, skozi luknjice ji le gledajo seski, da se

prašički nahranijo. Tem takoj ob skotitvi odrežejo repe, pozneje jim populijo še zobe – da se ne bi grizli (za repel!), kajti svinje začno gristi druga drugo, saj postanejo živčne zaradi majhnega prostora, tako majhnega, da se ne morejo niti obrniti. Niti obrniti! Ne duha ne sluha o kaki prosti reji. Kaj je že to? Za nameček so dno njihovega »doma« rešetke, med katerimi je razmika do dva centimetra, da živali – oh, kako pozorno od ljudi – ne stojijo v lastnem dreku. No, niti slednjega pa ne privoščijo piščancem. Ti so šele uboščki. Ko se izvalijo, jih potem kot majhne rumene kepice dobesedno odvržejo v neki prostor, kjer jih je tako ali tako tisočkrat več, kot bi jih smelo biti. Tako preživijo kakšen mesec, preden jih zapakirajo v plastično embalažo. Krmijo jih z nekim prehranskim katalizatorjem, ki spodbuja rast določenih delov telesa. Da je čim hitreje čim več mesa, pljuča in določeni notranji organi se po navadi sploh ne razvijejo, živali so velikokrat pohabljenе, saj okončine zrastejo nepravilno (če sploh) pa tudi zaradi tega, ker se ne morejo premikati, saj tisti kratek čas živijo dobesedno druga na drugi.

Jem meso in ga bom še naprej. Z ogromnim cmokom v grlu grem v trgovino po zrezek. Žalostna in jezna nase, ker spodbujam to katastrofo. Poznalo pa bi se že, ko bi ga ljudje vsaj nehali jesti vsak dan in bi bojkotirali ponudnike mesne hitre hrane. Najraje bi se preselila nekam v naravo, kjer se bi na vrtičku med solato, jagodami in marjeticami sprehajala krava in prašič, koza bi nagajala psu in mački, kokoši pa bi se borile za pol deževnika. Preveč romantično se sliši, ampak to je rešitev – vrnitev k prosti reji. Jezi me, ko ne morem imeti vsega.

Kolumna o študentski izmenjavi na Finskem

Ali vidiš Mummin balon in ljudi z belimi kapami pred drevesom?

Piše in foto: Živa Rokavec

Obujanje spominov na letošnji prvi maj je v Sloveniji zagotovo že končano. Maj je bil vedno študentski mesec. Škisova tržnica, Lampiončki, Majske igre ... Ob vsaki kavici je bila na sporedu nova tema pogovora. Tukaj pa, odkar sem prispela, poslušam samo o vappuju. Vappu gor, vappu dol. Gre za enega izmed največjih praznikov na Finskem. Božič, velika noč, vappu in enakonočje v juniju so prazniki, ki Fince prebudijo iz zimske lenobnosti in ti začnejo proslavljati po mestnih parkih. Tema je že nekoliko zastarela, pa vendar vredna omembe. Je najboljši čas za obisk Helsinkov. Kakšno naključje, da sem se tudi sama znašla tukaj.

Vappu ali 1. maj ima tukaj popolnoma drugačne razsežnosti kot doma. Je dvodnevni študentski praznik. Zadnji dan v aprilu se ti oblečejo v enobarvne kombinezone, ki so jih prejeli ob vpisu na fakulteto. Vsaka barva predstavlja drugo fakulteto. Če vidiš študenta na primer v oranžnem kombinezonu z zelenim rokavom, to pomeni, da študira medicino, njegova punca pa ekonomijo. Nadenejo si bele kapice, podobne mornarskim čepicam, ki so jih prejeli ob končani srednji šoli, in se zberejo v mestnem parku Esplanadi, kjer je v sredini kip Havis Amanda (ali sveta Amanda, ki predstavlja pogum in vztrajnost) in ji z odštevanjem 5, 4, 3, 2, 1 nadenejo belo kapo. Ta je tudi znak spoštovanja in izobraženosti. Starejši gospodje in gospe jih vedno nosijo s ponosom, saj včasih ni bilo običajno, da so ljudje imeli končano srednjo šolo. S tem tudi Amanda postane ena izmed pogumnih in vztrajnih študentov, odprejo se šampanjci in mesto se začne veseliti. Tudi mi smo se opremljeni z Mummin baloni (risani junaki finske pisateljice Tove Jansson), barvnimi trakovi

in lonkerji v rokah odpravili na zabavo. Naslednji dan smo se že ob 10. uri pridružili več kot 40.000-glavi množici v parku Kaivopuisto, kjer se je odvijal tradicionalni prvomajski piknik. Še več čepic, balonov, lonkerjev. Ko smo si izborili svoj kvadratni meter zelenice, smo se podali v odkrivanje

čisto na robu. Naj omenim, da je bilo nebo prekrito z raznobarvnimi baloni, tudi rumenimi, da je park velik več kot pet hektarjev in obkrožen z drevesi. Misija nemogoče.

Dan je minil v slogu sonca, belih kap, finskih napitkov in vedno bolj opitih študentov, ki so se pozibavali v ritmu kitar.

A Finci me vedno znova presenečajo. 40.000 ljudi, ki ves dan pije, in približno 20 prenosnih stranišč. Pred njimi se je vila dolga, a mirna vrsta. Nihče se ni prerival, nihče ni bil nestrpen. Stranišče je bilo čisto, še vedno si imel milo in toaletni papir. So malenkosti, ki določen narod ločijo od drugega. In Finci imajo precej takšnih drobnih značilnosti.

Tako kot začetek praznika privabi študente v park, tako jih konec prežene v diskoteke in gostilne, kjer so se družili pred dogodkom.

Na vappu v Kaivopuistu spominja le pohojena trava. Smeti ni, saj dobiš za vrnjene plastenke in pločevinke 50 centov. Zato ni redkost videti ljudi odhajati z zabave z veliko vrečko, polno praznih pločevink in plastenk.

Študentom ostanejo glavobol in od trave umazana oblčila. Nam so ostale še rakunje oči. Zaradi sončnih očal in močnega severnega sonca, ki ga ob prijetnem pihljanju vetra nismo niti čutili, so nam okrog oči ostali zarisani beli kolobarčki. Panda in rakun sta živali, ki mi ta trenutek padeta na misel, ko se pogledam v ogledalo.

Spomnila sem se, kako se mi je Rena pred enim mesecem smejala, ko sem ji pokazala, da sem v smučarski bundi našla kremo za sončenje. »Ja, ja, vso bomo porabili!« Ko sem jo po rokah mazala z jogurtom, je sklenila, da si bo kupila svojo. Mia je imela še kako prav, ko me je opozorila, da vappu res pušča »trajne« sledi.

finskih okusov. Nazdravljanje z lonkerjem pa s saimo, medici podobno pijačo, obogateno z rozinami. Nazdravili smo še z mintum, metinimi bonboni, raztopljenimi v vodki. Bonboni in krompirjeva solata. Sonce in 25 °C. Bele čepice, maskirani ljudje in baloni s helijem. Zazvoni telefon. Preostali del družbe se nam želi pridružiti. Smo pri drevesih. Ali vidiš šop rumenih balonov? Tukaj

Kva dogaja?

O življenju na svetu skozi moj uč

Novinarsko potvorjeno

Piše: Maruška Samobor Gerl

'Ne poslušate zato, da bi odkrivali, temveč da bi slišali nekaj, kar bi potrdilo vaše mišljenje. Ne dokazujete zato, da bi našli resnico, temveč da bi branili svoje poglede.' Najprej ustrediš in nato rišeš krog okoli. 'Tako tudi vi najprej oblikujete sklep in šele potem nanizate svoje premise okrog njega. Ali ne drži, da tako vztrajate pri svoji religiji in ideologiji?' Tako pravi Anthony de Mello, S. J. Postavljam si vprašanje: kakšna je tukaj vloga novinarjev, vključno z nami, cidopisovci?

Vsak vidi, kar hoče videti. Tudi novinar na kraju dogodka vidi dogodek, kakor ga slika s svojo resničnostjo. Torej ne podaja realne slike dogodkov, ocen, temveč podaja sliko svoje resničnosti, ki jo razglasa za absolutno resnico, pod roko zaščite odgovornega urednika. Kdor hoče videti zlo, ga bo videl in o njem poročal. Zato pa je toliko bombnih napadov, izgrediv, incidentov, nesreč, stisk in anarhičnega stanja. Kdor želi videti travme, jih bo. Novinarje najverjetneje že na fakulteti naučijo, da izvohajo senzacijo, ki je vedno povezana s stresom, dramo in tragedijo. Svet postaja depresiven, poln gorja, stiske in bede, ker novinarji tako hočemo. Imamo moč. Z našim pogledom ustvarjamo in

uničujemo. S kakšno pravico, ko pa zgolj slikamo, kar vidimo in kar se nam zdi? Časopisi, televizijski dnevnik in vsi članki so odraz našega videnja sveta, izražene skozi spretnost ravnanja z besedami. Reportaže in drugi novinarski prispevki so produkt ustvarjalnosti vsakega novinarja posebej. S tem služimo kruh. Pa vendar – novinarska odgovornost? Ali ravnamo odgovorno, ko postavljamo svoj pogled za absolutno pravičnega in s tem izključujemo možnost kritičnega mišljenja tistega, ki bere? Je odgovorno predstavljati izključno bedo in stisko, če tako vidimo mi sami? Navidezno resničnost predstavljamo tudi v vsakdanjem življenju. Kdaj so postale ideal lepote koščene manekenke, ki poleg oblek razstavljajo svoje ključnice, pogačice in kolke? Kdo določa, da je rit brez celulita lepa? Kdo postavlja kot edino pravilno in neizogibno, da ima vsak mobilni telefon, internet in televizijo? Kdo določa, ali vlada dela dobro ali slabo, kdo je pošten in kdo skorumpiran? Kdo razglasa, kateri način življenja je zdrav in pravilen? Mi. Naše videnje sveta, pisateljske sposobnosti in moč, ki nam jo priznava širša javnost. Zaradi tega se ne vedemo nič bolj etično, odgovorno in se ne zavedamo tega, kar počnemo. To počnemo, ker nam je to omogočeno in

smo ljudi prepričali, da si tega želijo in, še huje, da to potrebujejo.

Ljudje živijo pod vtisi videnja sveta peščice za novinarstvo usposobljenih ljudi. Danes tako Romi veljajo za problematično skupnost, ki povzroča nemir in svinjarijo, na Bližnjem vzhodu se samo razstreljujejo in tako ali drugače pobijajo, Amerika je polna debelih ljudi in je imela zadnjih osem let komičnega predsednika, Hrvati so nacionalisti, ki nas, uboge in pravičniške Slovence, poskušajo oropati še za teh nekaj kilometrov morja, zaradi napihnjenega trebuha se babica ne more igrati z vnukom itd. Pa res mora biti težko živeti v takem svetu!

Kje je prostor za kritično mišljenje bralca, možnost, da si ustvari sliko, kot jo želi? Smo se sploh sposobni spraševati, smo še sposobni dvomiti? Ali verjamemo vsemu, kar nam servirajo, od globalnega segrevanja do lepote ravnega trebuha in bleščeče belih zob? So vsi priseljenci z juga čefurji ali se z nekaterimi razumem? Ali imeti nov telefon in akcijsko naročniško razmerje pomeni spletati vezi, ali je facebook res najboljši prostor za pristne prijateljske stike?

Tudi ta članek in vsi moji dosedanji so samo odslkava mojega trenutnega videnja sveta, ukvarjanja z nekaterimi stvarmi in dogodkov, ki so se mi pripetili. Če vidim

lepoto potočka, ptic in drevja, ni nujno, da tako dojemajo svet tudi drugi. Če se mi zdi demonstriranje proti višjim cenam bonov neposrečeno izvedeno, je lahko nekdo istočasno goreč zagovornik takšnega početja. Pomembno je, da si vsakdo ustvari svojo sliko realnosti, s katero bo lažje živel in s katero si bo naredil bivanje prijetnejše. Tega novinarji nikakor ne smemo onemogočiti s podajanjem slik kot absolutne resnice.

Za novinarje je značilno tudi lepljenje nalepk skupinam ljudi in tako izključevanje možnosti drugačnosti v njih. Clovek je najprej individuum, šele nato član širše skupnosti in različnih skupin. Ljudje tvorijo državo. Kaj torej pomeni, če rečemo, da sta dve državi v sporu? Ali to pomeni, da so vsi prebivalci ene države v konfliktu s prebivalci druge ali da sta vodstvi dveh držav nesposobni zrelega presojanja in odločanja? V besedah, ki jih uporabljamo novinarji, je marsikaj skritega, površinskega in posplošenega, zaradi tega pa lahko trpi veliko ljudi.

V besedi je moč, pravita Murat in Jose. To podpiramo in dokazujemo skorajda vsi mojstri besede. Vendar sem mnenja, da nebesedna komunikacija pove veliko več. Samo predstavljajte si razliko, če napišem besedq objem ali pa to raje storim ...

Po Portu po portovec pa pičimo!

Piše in foto: Maruška Samobor Gerl

'Kdo gre na BOBCATSSS? Greš? Danes opolnoči zbiramo prijave na mail. Kdor prej pride, prej melje. Srečno!' BOBCATSSS je simpozij študentov bibliotekarstva z vsega sveta. Organizirana so predavanja, predstavitve in druge dejavnosti, ki se jih udeležujemo po lastni presoji in interesu. Poslala dovolj hitro. Tako se je začelo potovanje v Porto, mesto na severozahodu Portugalske.

S kombijem do Bergama, tam na letalo poceni ponudnika, kjer so dvourni let prekinili trikrat s ponudbo hrane, srečk in "buy one get one free" žganja (kupiš eno, dobiš drugo zastonj). V zgodnjih jutranjih urah smo pristali na tamkajšnjem letališču, pobrali prtljago in se odpravili na metro. Za nakup vozovnic smo potrebovali pomoč, saj se je bilo treba kar nekajkrat odločiti za eno od možnosti. Tako je bila pomoč domačina več kot dobrodošla. Ko smo se kasneje srečevali s Portčani, smo ugotovili, da je prijaznost in ustrežljivost njihova stalnica in verjetno tudi nacionalna lastnost.

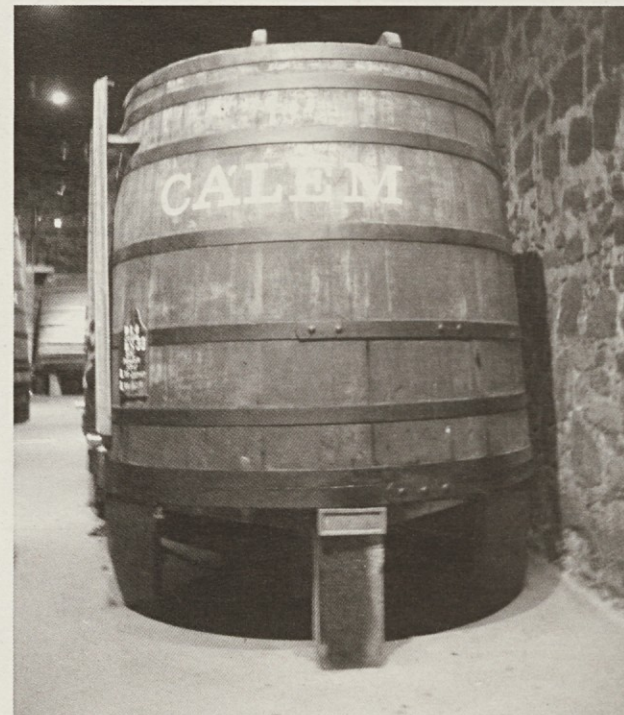
Nastanili smo se v hostlu. Spali smo po osem oseb skupaj

Posneli smo nekaj fotografij, nato pa se odpravili nazaj po istem mostu, vendar tokrat tam, kjer je peljal metro. Za pešce ni bilo posebej zavarovano, zgolj nekaj železnih količkov, zanašali smo se bolj na lastno previdnost.

Na kosilo smo se odpravili v restavracijo, ki je bila po odnosu natarjev sodeč na višji ravni. Jedli smo ribe in pili portovec, za vse skupaj pa odšteli izjemno malo. O nizkih cenah smo se lahko prepričali v naslednjih dneh, ko smo kupovali v trgovinah. Dragi so cigarete, čaji in žvečilni gumi, druge stvari so po polovičnih cenah, vključno z ribami, ki jih je tam na pretek.

Naslednji dan smo se prijavi kot sodelujoči na kongresu. Dobili smo bone za kosilo in preostale potreščine, vendar smo se odločili, da bomo koristili zgolj prvo ugodnost, za drugo bomo poskrbeli sami. Vsak dan so nam postregli v menzi ene izmed fakultet in ponudba je bila precej pestra. Vsakič so bile na voljo ribe oziroma kaj morskega, jed smo si lahko sestavili sami. Prvi dan smo se po kosilu odločili, da obiščemo tudi eno izmed številnih vinskih kleti.

Za ogled in degustacijo smo odšteli tri evre, drugod je po navadi oboje zastonj. Izvedeli smo veliko stvari o pridelo-

Sod za rdeč portovec

Vozovnice so namreč nekaj posebnega. Imajo magnetno jedro. Ko kupiš določeno, na primer za ves mesec, za eno vožnjo ali kaj drugega, in ti ta poteče, na avtomatu preprosto vstaviš vozovnico, ki jo že imaš, izbereš, kaj želiš, plačaš in isto kartico uporabljaš dalje, dokler je ni treba znova napolniti. Če jo poškoduješ ali izgubiš, zraven nakupa doplačaš še manjšo vsoto za novo.

Hmmm ... katerega bi?

Ocean se nam je pokazal v vsej svoji veličastnosti – visoki valovi, močan veter, oblaki, sonce in rjavkast, grob pesek, med katerim je ležalo veliko školjk in polžjih hišic.

Atlantik

Doživetje je bilo nepopisno. Po kratkem sprehodu smo se odločili, da se vrnemo v hostel in uredimo za večer, organiziran za vse udeležence simpozija.

Zadnji dan smo se sprehodili po glavni ulici, kjer ljudje nakupujejo, in se tudi sami podali med police in na plan potegnili denarnice. Popoldne smo se udeležili sklepa simpozija, zvečer pa praznili steklenice, kartali in se zabavali. V zgodnjih jutranjih urah smo se odpravili na metro, letališče in domov. Porto? Priporočam!

Most za metro in pešce

v sobah, poimenovanih po Marsu, Luni in drugi planetih. Po zajtrku smo se odločili raziskati mesto.

Bilo je deževno in pihalo je. Odpravili smo se peš proti reki, ki razpolavlja Porto. Hodili smo po ulicah, širokih in ozkih, vsekakor pa strmih. Ali se spuščam ali greš navzgor. Mi smo se spuščali. Pred nami so se odpirali prizori stikajočih se hiš, vsaka z drugo fasado. Pokrite so bile s ploščicami, kot v kopalnici,

saj zaradi oceanske klime nič drugega ne bi zdržalo, kvečjemu splesnelo in propadlo. Vse skupaj me je močno spominjalo na Amsterdam. Poleg raznobarnih ploščic, ki so sestavljale fasade (nekatero so bile pravi mozaiki), so iz hiš štrleli balkoni, med njimi so bile napeljane vrvi. Portčani tako sušijo perilo, saj je mesto izjemno prepišno. Presenetilo nas je, da so nekateri kljub visoki vlagi in rahlemu pršcu sušili perilo. Je o vetrovnosti sploh potrebna še kakšna beseda?

Staro mesto ima svojo arhitekturo. Spremljala nas je vso pot do reke. Odločili smo se, da gremo tudi na drugo stran, po enem izmed mostov, ki povezujejo levi in desni breg. Visoko nad nami je bobnel metro, mi pa smo hodili po spodnjem delu mostu. Z vrha na drugi strani se nam je odprl lep, a deževno-meglen pogled na staro mestno jedro.

vanju in lastnostih portovca, vina z zaščitenim geografskim poreklom. Pridelujejo ga najprej kot navadno vino, nato mu dodajo žganje in sladkor, da dosežejo visoko vsebnost alkohola. Ta se giblje med 18 in 20 odstotki. Obstajajo beli, jantarni in rdeči portovci, odvisno od vrste grozdja in načina pridelave. Po ogledu ogromnih in majhnih sodov smo poskusili še dve vrsti njihovega vina. Želeli smo

poskusiti še tretjo, zato smo kupili buteljko in jo spili kar tam. Ker je portovec močen in se zraven servira navadno pecivo ali suho sadje, mi pa nismo imeli ničesar, smo vidno razposajeni in zadovoljni nakupili nekaj za »šverc« domov in kljub dežju veseli odšli in fotografirali Porto ponoči.

Naslednji dan smo se sprehodili na drugi konec mesta, kjer smo imeli kosilo na filozofski fakulteti (zjutraj smo si privoščili daljši spanec). Nekaj se nas je kljub zemljevidu in pomoči

domačinov izgubilo, preden smo našli menzo. Nato smo se odpravili do oceana. Porto namreč leži ob Atlantiku, vendar je kljub svoji legi bolj znan kot univerzitetno mesto. Če Portugalci študirajo v Portu, je to podobno, kot če Američan študira na Harvardu ali Yalu. Za prevoz do obale smo uporabili avtobus in ugotovili, da lahko z vozovnico, ki smo jo uporabljali za metro, potujemo tudi z avtobusom.

Hiše z balkoni

Ste že slišali za Modrega konja?

Aleš Zorec je perspektiven mladi ptujski umetnik, ki svoje talente izpolnjuje pod okriljem kulturno-umetniškega društva Modri konj. Ni samo njegov vodja, temveč tudi bobnar, učitelj bobnov, član glasbene zasedbe in še marsikaj. Povprašali smo ga, kako vse to zmore in kakšen je njegov vsakdan.

Piše: K. J.

Kakšni so začetki društva Modri konj?

KUD Modri Konj smo ustanovili pred dvema letoma in pol. S prijatelji smo se želeli bolj organizirano lotiti skupnega početja na glasbenem področju. Idej je bilo ogromno, potrebovali smo le neko formalno ozadje, ker naj bi to olajšalo organizacijo, tako smo ustanovili društvo. Ampak ker smo ljudje večinoma neizobraženi na logističnem in upravnem področju, nekaj idej še nismo izpeljali, vsake zaradi svojih posebnih vzrokov (vsaj kar zadeva društvo in javnost). Ampak jih bomo, če bodo člani vztrajni. Med najbolj vztrajnimi naj omenim Bernarda Pintarja, Grego Žuraja, Davida Matičija. Sicer jih je približno 50.

Kaj pravzaprav počnete?

Naša dejavnost je v bila v začetku opredeljena kot »spodbujanje glasbene kulture v lokalni skupnosti«, pred kratkim pa so se nam s Špelo Težak in Ivanom Mijačevićem pridružili še plesalci. Svojo dejavnost oziroma umetniški medij torej širimo. Poleg tega veliko sodelujemo z žonglerji, ki pa so toliko samostojni, da ne potrebujejo ustanove, temveč le nas kot ljudi. Več o njihovem delovanju zato povprašajte njih.

Prav tako v svoje vrste vabimo ljudi, ki se z zvokom ali sliko ukvarjajo na bolj eksperimentalni ravni, predvsem z računalnikom, saj nam občasno primanjkuje programerskega znanja, ki je potrebno za izvajanje sodobne glasbe. A se učimo, tako da bomo v vsakem primeru zadovoljni. ☺

Po čem vas lahko prepoznamo, kje smo vas že videli?

Najpomembnejši trenutki društva so: plesno-glasbeno-žonglerska predstava Ekstaza ritma (pretežno improvizirana

šola odrske komunikacije), pridobitev prostora za vaje z več kot meter debelimi zidovi, kar omogoča vaje neomejene jakosti, snemanje in podobno, odrske izvedbe avtorskih glasbenih projektov Bernarda Pintarja – Strong Bear, Davida Matičija – Cheecha & Boonker itd., organizacija in soorganizacija odra za Ptujsko noč s Klubom ptujskih študentov lani in predlani.

Načrti za prihodnost?

To vse so le začetki in kmalu bo v javnosti predstavljena nova plesno-glasbeno-žonglerska predstava, v domu kulture Muzikafe pa bo tudi ponovitev Ekstaze ritma. Za poletje pa pripravljamo projekt ulične umetnosti, da malce poživimo mestno jedro. Lotevamo se proučevanja in preigravanja kubanske glasbe. Začeli smo tudi z večeri improvizirane glasbe v CID (Džem iz gozdnih sadežev), kamor so vabljeni vsi, ki bi želeli kaj zaigrati ali jih morda le zanima, kaj se bo igralo. Nazadnje so večer popestrili tudi plesalke in žonglerji.

Kakšna pa je tvoja bobnar-ska zgodovina, kakšni so načrti?

Bobne igram dobrih devet let – začel sem precej pozno. Od januarja lani jih poučujem (tiste, ki se igrajo s palicami, in činele) v CID, imam individualne ali skupinske ure.

Ura je odvisna od znanja učenca. Zajema osnove tehnike, učenje tradicionalnih (pop, rock, latino, etno) ritmov in improvizacije. Poleg kompleta bobnov pogosto igram tudi na druga tolkala, predvsem konge, odvisno od zasedbe in zvrsti, ki se izvaja. Vzornika nimam ali pa je to vsakič nekdo drug, ki me v tistem trenutku prevzame, bolj življenjsko

V okviru KUD Modri konj delujejo tudi plesalke Špele Težak

kot le glasbeno. Tako da tudi zvrstno nisem opredeljen, večinoma imam najraje tišino. Sicer pa je vsaka glasba dobra, če jo izvajalec rad in iskreno izvaja ...

Čuj, eni pa v Maribor f šolo hojijo

Kopno na vidiku

Piše: Eva Kračun

Do izteka šolskega leta nas loči le še 2851200 sekund, ki jih bo večina posvetila učenju. Ker mi kot dijakini v teh dneh ne ostaja veliko časa in volje, da bi filozofirala in moralizirala o posvetnih temah najstniškega življenja, bom z vami podelila nekaj utrinkov majskih piflarsko obarvanih dni.

Budilka že tretjič poje budnico, medtem ko jaz še vedno

zatiskam oči. Vznemirjena sem. Eh, bodimo poštene: nervozna ko pes. Prijetno ščemenje v trebušni votlini, ki ga je sinoči povzročilo branje ljubezenskih sporočil, se sprevrže v konstantno bolečino. Tej botruje slaba vest ob misli, da nisem predelala vse snovi, ki bi jo bilo treba obvladati za tisti presneti test. V usta stlačim še zadnji kosček polkilogramske čokolade, ki je ostal od garaškega večera in pohitim na avtobus. Tam se moje misli zaposlijo s poslušanjem pogovora dveh mladeničev, ki preštevata hake in možnosti za popravne izpite. Še so optimisti, ni kaj. Misel na to, da se mi ta dan obeta podoben položaj, je vse bolj vsiljiva. Na poti do šole použijem prve jutranje žarke, kar me napolni z energijo. Ki pa je kaj hitro zmanjka, ko vstopim v razred. Občutek imam, da sem v panju. Podatki, zapiski (tudi izjemno majhnih formatov) potujejo od ust so ust, iz rok v roke. Medtem ko poskušajo moji sošolci vsrkati ali obnoviti najpomembnejše drobce modrosti,

se jaz posvečam bombici v nalivnem peresu (ja, res sem sramotno neaktualna). In potem nočne more postanejo resničnost. Tema. Po petinštiridesetih minutah truda, da bi zapolnila praznino lista, olajšana oddam izdelek in poskušam čim prej pozabiti nanj. Preostanek pouka mine v znamenju vnete razprave o pravih odgovorih (pretvarjam se, da poslušam, sicer pa se mi zdijo takšne debate povsem nesmiselne – katastrofa je že v profesorjevi mapi). Predramim se šele ob omembi rešilne bilke: stari testi! Kot čreda ovac se zapodimo v fotokopirnico, ki v teh mesecih obratuje s polno paro.

Ko proučimo dragocen pripomoček (hvala, stare generacije, vaša dobrota ne bo pozabljena), spoznam, da me čakata (kaj novega?) naporno popoldne in zelenega čaja poln večer. No, trikrat ugibajte, zakaj se tole nakladanje zdajle konča.

Od pomanjkanja energije do grizočih miši

Piše: Luka Cvetko

Ljudje na veliko hranijo osebno in računalniško energijo. Na kavčih, ležalnikih ... So pomladno utrjeni? Le

tam se komu še ljubi tožariti.

Ob zalivu se dogaja. Šefi so pri enoletni zaporni priklenitvi obsojeni na plačilo 3,6 milijona zelenih. Drugi breg (mislimo na viteze muzikalnih in filmskih založb) je zakričal, da je bil sodnik s članskimi izkaznicami treh protipiratskih organizacij vesel rezultata. Odvetnik obrambe se je pritožil. Strani so odpiralni čas skrajšale dvakrat v tednu, kar brez vmešavanja sodišča. Žice in IP-povezave so grizle neznane miši.

Luka izza računalnika kuka

Primer 2: hlače, ki so jim prišli superglobinske žepe. Posamezni Sončevi delničarji tožijo Oracle zaradi nizkosti prevzemne vsote (5,6 milijona dolarjev).

Obsojenec propada, OpenOffice.org, nadaljuje v različici 3.1. Za varnostne in funkcionalne popravke je minil polletni nič. Slovenski prevod je v izdelavi, angleški je na voljo za prenos. Če je že pri odprti kodi, držite z 9.04 Ubuntujem.

Lukova kinoteka

Filmske misli

Piše: Luka Cvetko

Kinosrediščem je, žalostno, zmanjkalo prostora. Vreče odpadnih kokic se ne dajo; za nove trake ni prostora.

Naj rešimo? Ja, premaknimo starostnike na častna platna, nove shranimo, dokler se ne postarajo. Poenostavljeno: rolajo pet let stare filme, tudi v avgustu, ko bo na sporedu Slepilo.

Za devetimi ulicami mesta Maribor je še deseta, vidno pobrisana, da bi zakrila ostro resnico. Tadej (v nadaljnjem besedilu Titanik) se zaoblubi (nezeleni) travi,

pozneje je ljubitelj konj. Lani, »kapitanki tega Titanika«, posveti norost iz ovinka drugega prepada: »Poskusi še ti in mu potem pokaži, kako lahko je končati.« Družno v nezvesti, spet sta dobra. Ob koncu ne več. Hollywood ni okužil vsega, še je dobrih scenarijev. Sicer s slabo tehnično izvedbo. Ogledov pred počitkom ne priporočamo, odličen antispalnik. Primerno uram šol.

Center interesnih dejavnosti Ptuj
Osojnikova 9, SI – 2250 Ptuj
tel. 780 55 40 in 041 604 778
www.cid.si cid@cid.si

Program v juniju 2009

Klubske programi

petek, 5. junija 2009, ob 19. uri
FRANCOSKI VEČER

Aurelie Aguetaz, prostovoljka v programu Evropske prostovoljne službe (EVS) že od novembra 2008 dela v CID. Spoznala je Ptuj in življenje pri nas, zdaj pa bo Ptujčanom približala svoje mesto, Grenoble, in svojo deželo. Poleg slik, glasbe in besedne predstavitve bo pripravila tudi hrano in pijačo. Večer bo jezikovno pester – v slovenščini, francoščini in angleščini. Vstopnine ni, prijazno vabljeni!

sobota, 13. junija 2009, ob 20.30

METAL KONCERT

ERUPTION (<http://www.myspace.com/eruptionband>)

DICKLESS TRACY (<http://www.myspace.com/dicklessstracygrind>)

EXTREME SMOKE 57 (<http://punx.com/grindcore/>)

Vstopnina z rezervacijo 3€, brez rezervacije 4€.

Rezervacije na vile.entertainment@gmail.com.

petek, 19. junija 2009, ob 19. uri

SKLEPNA GLASBENA PRODUKCIJA

Večer z novim glasbenim programom bodo pripravili mladi glasbeniki, ki obiskujejo tečaje v CID, skupaj z gosti. Ob lepem vremenu bo koncert v parku pri CID, sicer pa v našem klubskem prostoru. Vstopnine ni!

V juniju je še vedno na ogled razstava

EVROPA V ŠOLI

Pregledna razstava izbranih likovnih in fotografskih izdelkov, ki so jih osnovne in srednje šole poslale na letošnji natečaj.

Prostovoljstvo

PROSTOVOLJSTVO MED POLETNIMI POČITNICAMI

Vabimo mlade, ki jih zanima vodenje ustvarjalnih delavnic za otroke, da postanejo del ekipe animatorjev na uličnih delavnicah med počitnicami. Odvijale se bodo od 29. junija do 31. julija, vsak dan od 10. do 12. ure. Vsak se lahko v projekt vključi za en teden ali več. Prostovoljcem krijemo stroške malice in prevoza.

Vabljeni izkušeni in manj izkušeni prostovoljci! Delavnice

bo pripravila prostovoljka v projektu EVS, Aurelie Aguetaz. Prijave zbiramo do 12. junija 2009!

Skupnostni programi

sobota, 13. junija 2009, ob 16. uri na prostoru

Kinološkega društva Ptuj

15. POMLADNA VETRNICICA

»Tečemo in skačemo, vsi se glasno smejemo, skupaj mi se veselimo, vetrnico spet vrtimo!«

DPM Ptuj, CID Ptuj in Kinološko društvo Ptuj tokrat vabijo na zabavno-gibalno srečanje staršev in otrok, na katerem bo pozornost posvečena medgeneracijskemu uživanju v različnih aktivnostih, druženju s športniki, plesalci, ustvarjanju v delavnicah, seveda pa bodo na voljo tudi tradicionalne brezplačne palačinke!

Vstopnina za odrasle je 5 EUR, za otroke je vstop prost! Na prireditve ste vabljeni peš ali s kolesi, tako zaradi zdravja kot tudi zaradi prijaznega odnosa do narave.

Počitniški programi

Počitniški programi za otroke in mlade bodo objavljeni v brošuri Mestne občine Ptuj Poletje na Ptuj 2009, informacije o programih pa bomo pred koncem pouka razdelili na letakih vsem osnovnim in srednjim šolam na Ptuj. Objavljeni bodo tudi na naši spletni strani in v lokalnih medijih. Mogoče so tudi spremembe programa, zato vas vabimo, da sveže informacije spremljate na naši spletni strani www.cid.si.

SUBVENCIONIRANO LETOVANJE OTROK IN MLADOSTNIKOV

Informacije o možnostih subvencioniranega letovanja otrok in mladostnikov z ZPM Maribor v Materadi pri Poreču so na voljo v Uradnem vestniku MO Ptuj v tej številki Ptujčana!

LETOVANJA IN TABORI

V CID so na voljo informacije o različnih možnostih letovanj in taborih za otroke in mlade!

Servisna dejavnost

sreda, 17. junija 2009, ob 18. uri v Mestnem gledališču

Ptuj

SKLEPNA PRODUKCIJA PLESNE ŠOLE POWER DANCERS

Vse skupine, ki vadijo v CID pod mentorstvom Špele Tratnik Peklar, bodo skupaj z gosti predstavile svoj plesni program. Vstopnice si zagotovite pravočasno!

Informacije

V tem šolskem letu bo zadnja številka CIDOPISA, našega brezplačnega mesečnika, ki ga ustvarjajo mladi, izšla še pred 24. junijem! Razdelili jo bomo na vsa običajna mesta (vse osnovne in srednje šole, knjižnico, lokale, čakalnice, salone ...), lahko pa ga dobite tudi v CID!

Odpiralni čas

Od ponedeljka do petka od 9. do 18. ure, kavarna, ki jo vodi Klub ptujskih študentov, je odprta med klubskimi dogodki od 18. ure naprej.

Med poletnimi počitnicami bo odpiralni čas ostal enak, le da se bo v naših prostorih dogajalo veliko počitniških programov, zato ne bodo vedno na voljo za igranje namiznega tenisa, pikada, družabnih iger ...

Programe CID Ptuj financirata Mestna občina Ptuj in Urad RS za mladino.

Kolofon

Številka 8

Letnik 2

Datum izida: 31.5.2009

Kraj izida: Ptuj

Cidopis je glasilo Centra interesnih dejavnosti Ptuj.

Izdal: CID Ptuj

Zanj: Aleksander Kraner

Naklada: 400 izvodov

Foto na naslovnici: Andrej Lamut

Tiskarna: Grafis

Urednica Cidopisa in mentorica novinarske skupine v Centru interesnih dejavnosti: Polona Ambrožič

Oblikovalec in tehnični urednik: Andrej Lamut

Novinarji: Andrej Lamut, 18 let, gimnazijec; Barbara Ferčič, 23 let, absolventka; Eva Kračun, 16 let, gimnazijka; Jasmina Kokol, 16 let, gimnazijka; K.J., 17 let, gimnazijka; Luka Cvetko, 13 let, OŠ Velika Nedelja; Maja Kračun, 24 let, absolventka; Maruška Samobor Gerl, 22 let, študentka; Uroš Sitar, 21 let, študent; Živa Rokavec, 21 let, študentka.

Lektorici: Barbara Ferčič in Maja Kračun